

РЕШЕНИЕ

№ 1898

гр. София, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **202** по описа за **2024** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ вр. чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на „България Еър“ АД, представлявано от изпълнителния директор Р. З. и прокуриста Б. М., срещу Решение № 5437 от 24.11.2023г., постановено по н.а.х.д. № 12 589/2022г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 18 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 22-2200287 от 29.08.2022 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С.. С наказателното постановление, на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева, на основание чл.416, ал.5 от КТ във вр. с чл. 414, ал. 3 КТ за нарушение на чл.62, ал.1 във връзка с чл.1, ал.2 от Кодекса на труда (КТ).

Касаторът твърди, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно, поради нарушение на закона и допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Поддържа, че съдът необосновано, в разрез със събраните писмени доказателства, е приел, че правоотношението между В. З. Б. и „България Еър“ АД има характер на трудово, а не на гражданско, като изводите на ответника по касация са основани само на попълнена от г-жа Б. декларация. Оспорва се осъществяването от страна на дружеството на състава на административното нарушение с оглед представения

граждански договор от 15.07.2021г., констативните протоколи, установяващи изпълнението на услуги по договора, характера на задълженията на изпълнителя по договора, вида на услугата, начина, по който се установява изпълнението ѝ. Твърди се и наличието на допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на акта за установяване на административно нарушение (АУАН), изразяващи се в непосочване на единен граждански номер на нарушителя (при посочени дата на раждане на изпълнителния директор и прокуриста), непосочване на факта на кого са поверени за пазене изети при проверката писмени материали, непосочването на данни за самоличността на свидетелите, в присъствието на които е съставен АУАН, непълно описание на извършеното нарушение. Иска се отмяната на решението на СРС и на потвърденото с него наказателно постановление.

В производството пред касационната инстанция касаторът се представлява от юрисконсулт Я., която поддържа касационната жалба. В позиция по същество моли за отмяна на решението на въззивния съд и на наказателното постановление. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответната страна - директора на Дирекция „Инспекция по труда” С. се представлява от юрисконсулт Т., който изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в производството прокурор от СГП дава заключение за основателност на касационната жалба, като счита оспореният съдебен акт за неправилен.

Административен съд София – град, XIX касационен състав, като взе предвид доводите на страните и с оглед предмета на служебна проверка, съобразно чл.218 от АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК, от надлежна страна и на подлежащ на оспорване акт.

Разгледана по същество е основателна.

В решението си, СРС е приел, че между страните липсва спор по фактите, свързани с времето, мястото и начина на извършване на проверка на дружеството на 24.062022г. от служители на „Инспекция по труда” С. по спазване на трудовото законодателство в обект, намиращ се на адрес грСофия, [улица], поради което е препратил към нея, съобразно описанието ѝ в обжалваното наказателно постановление. Подробно е обсъдил посочения в наказателното постановление и представен при проверката граждански договор от 15.07.2021г., със срок на действие до 14.07.2022г., сключен между касатора и В. Б., с който последната, в качеството на изпълнител е приела да извършва дейности „ при нужда и необходимост за извършване на определена работа ва Авиокомпания „България Еър“ ЕАД, за извършването на която възложителят „изплаща възнаграждение в размер 90 лв. на час или съгласно извършената работа“, като всяко плащане следва да се предхожда от подписването на констативен протокол за извършената работа, подписан от възложителя и изпълнителя по договора.

При тези установявания въззивния съд е извел извод, че правоотношението между „България Еър“ ЕАД и В. З. Б. има характер на трудово правоотношение, тъй като е свързано с предоставяне от г-жа Б. на работна сила, а не с постигане на определен резултат. Приел е, че извършваната дейност по договора не се отличава със специфика, че да предполага сключването на граждански договор, вместо на трудов договор. В допълнение е изложил мотиви, че при съставянето на акта за установяване на административно производство не са допуснати процесуални нарушения, които да са съществени, и потвърдил наказателното постановление.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 от АПК.

Настоящият касационен състав приема, че при постановяване на решението си съдът е допуснал нарушение на закона - касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК.

Районният съд е събрал необходимите и относими писмени доказателства, като в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които касационният състав не споделя.

В действителност, въззивния съд не е обсъдил събраните писмените доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, като е извел изводите си въз основа на констатациите на административно наказателния орган и анализирал единствено представения в административно-наказателното производство граждански договор от 15.07.2021г., със срок на действие до 14.07.2022г., сключен между касатора и В. Б.. Въззивния съд не е съобразил представените още в административнонаказателното производство 3 броя Констативни протоколи – от 01.04.2022г., 03.05.2022г. и от 01.06.2022г., съставени на основание чл.7 ал.2 от гражданския договор, от съдържанието на които се установява, че „възложената в изпълнение на посочения договор работа е извършена в уговорените вид и срок, с необходимите грижи и съобразно указанията на възложителя за дирекция „Наземно обслужване“, отдел „Жалби и рекламации“ на Авиокомпания „България Еър“ ЕАД в рамките на ...“ 2 часа за месец март 2022г., 6 часа за месец април 2022г. и 10 часа за месец май 2022г. Въз основа на тези констативни протоколи на г-жа Б. са издадени 3 бр. Сметка за изплатени суми по чл.45 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) по Договор от 15.07.2021г., за изплатените доходи и удържания данък по реда на чл. 43 и 44 от ЗДДФЛ, отразените в които сметки доходи, съответстват на размера на възнаграждението по гражданския договор, дължимо според посочения брой часове в констативните протоколи. Отново с оглед получените от г-жа Б. въз основа на гражданския договор доходи от друга стопанска дейност, от платеца на дохода - „България Еър“ ЕАД, са издадени и 3 бр. служебни бележки за доходи от друга стопанска дейност по чл.45 ал.4 от ЗДДФЛ.

Данните в представената от страна на В. Б. декларация при извършената проверка за спазване на трудовото законодателство с дата 24.06.2022г. са в съответствие с отразеното в Констативен протокол от 01.06.2022г., в който са вписани 10 часа работа по гражданския договор за която дължимото възнаграждение е 900 лв. В декларацията, подписана от В. Б., тя е посочила и че работи в „България Еър“ ЕАД като е отбелязала, че има сключен граждански договор, а не трудов договор, като последното възнаграждение (посочено като трудово, поради бланковия характер на декларацията и наличния печатен текст в нея) е 900 лв. – съответстващ на дължимото ѝ по гражданския договор възнаграждение за месец май 2022г. Вярно е обстоятелството, възприето в НП, че в декларацията като начален период е посочен саморъчно „м.07.2017г.“, но тази дата следва да се анализира в съответствие с доводите на касатора, че г-жа Б. е работила до пенсионирането си в дружеството и същото периодично е ползвало услугите ѝ при необходимост. Посочването на тази дата в декларацията не води до извод за наличие на трудово правоотношение между декларатора и провереното дружество.

Разпоредбата на чл.414, ал.3 КТ предвижда санкция на работодател за нарушение на разпоредбата на чл.62, ал.1 КТ, съгласно която трудовият договор следва да бъде

сключен в писмена форма. Следователно, основната предпоставка, за да е осъществено нарушение на чл.62, ал.1 КТ, е наличието на трудово правоотношение. Касационният състав намира, че съществуването на трудово правоотношение по делото не е доказано, поради което издаденото НП е незаконосъобразно.

В Тълкувателно решение № 86/27.02.1986 г. на ОСГК на ВКС са посочени разликите между трудов и граждански договор, като основната разлика се извлича от предмета на сключения договор, а именно дали е уговорено престирание на работна сила или се дължи определен трудов резултат. Когато се уговори престирание на определен трудов резултат, то сключеният договор не е трудов, а граждански, регламентиран от разпоредбите на ЗЗД. Когато предмета на сключения договор е престирание на работна сила и са изпълнени следните условия: работникът или служителят има определено работно време, работно място и трудово възнаграждение; работата се извършва чрез личния труд на работника или служителя; работата, която се извършва е свързана с предмета на дейност на възложителя; работникът или служителят изпълнява указанията на работодателя за това кога, къде и как да работи; работата се извършва съгласно реда и последователността, определени от работодателя, е налице трудово правоотношение (трудов договор), което се урежда от разпоредбите на КТ.

От събраните в хода на съдебното производство пред районния съд доказателства, се установява, че е налице сключен граждански договор между касатора и г-жа Б., в изпълнение на който тя е извършвала работа в посочената в съставените констативни протоколи дирекция на „България Еър“ ЕАД, като естеството на извършената работа е предполагало постигане на резултат от нея в рамките на часове (2 часа през месец март, 6 часа през месец април 2022г. и 10 часа през месец май 2022г.), поради което и уговореното възнаграждение за работата по гражданския договор е било дължимо на час в размер на 90 лв. Тези обстоятелства безспорно определят правоотношението между „България Еър“ ЕАД и В. З. Б. не като трудово, а като гражданско, за което е сключен и представения по делото граждански договор.

С оглед доводите в касационната жалба и за пълнота на изложението, съдът отбелязва, че АУАН и НП имат изискуемото от чл.42 и чл.57 ЗАНН съдържание, като както в акта за установяване на нарушението, така и в наказателното постановление са описани нарушението, датата на извършването му, с посочване на всички съставомерни признаци, на обстоятелствата по извършването му, както и на нарушената законова разпоредба. Не е вярно, че в АУАН не са посочени имената на свидетелите, присъствали при съставянето му – имената на свидетелите, ведно с пълни данни за самоличността им се съдържат на първата страница на акта. Непосочването на ЕГН на представляващите дружеството, срещу което е съставен АУАН, при посочването на трите им имена и дата на раждане, съдът намира за нарушение, което не е съществено и не представлява самостоятелно основание за отмяна на издаденото НП.

По гоизложените съображения съдът констатира несъответствието на решението с материалния закон, поради което същото следва да бъде отменено. Със същите мотиви, на отмяна подлежи и потвърденото с решението на СРС наказателно постановление.

При този изход на спора ответникът по касация следва да бъде осъден да заплати на касатора разности за касационната инстанция. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на „България Еър“

ЕАД следва да бъдат присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. Водим от горното Административен съд – София град, XIX касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 5437 от 24.11.2023г., постановено по н.а.х.д. № 12 589/2022г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 18 състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-2200287 от 29.08.2022 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” С..

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на „България Еър“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.